

enkele uren in den regel al sterk verminderd; in een of twee dagen is alles meestal geheel verdwenen.

Een heel andere vondst bracht de week na Paschen; met een paar natuurvrienden zijn we in N. Brabant op de Kieuwpooten-jacht geweest. Mijn oproep in *D. L. N.* (vorige afl.) was al den dag na het verschijnen beantwoord met een zending Branchipus van den Heer C. M. Des Bouvrie uit den Bosch; daarop kwam Jan den Doop uit Grave mij een vischkannetje met Branchipus en Apus brengen en nog denzelfden dag wipte, precies gelijk zeven jaar geleden, onze B. E. Bouwman even uit den Bosch naar Amsterdam over, om mij te verrassen met een blikken busje bevattende de zoo zeldzame, uiterst merkwaardige dieren. Ik zal er u maar niets meer van vertellen, het heeft in alle groote dag-bladen en provinciale blaadjes gestaan.

De jacht zelf was niet buitengewoon voorspoedig, den kieuwpoot Branchipus troffen wij op de officieele vindplaats nog aan in verscheiden exemplaren; maar Apusproductus, de schilddragende soort, de meest merkwaardige en zeldzaamste was al weer verdwenen, voor wie weet hoe lang.

Uit geen enkel ander plekje van ons land dan daar bij Rosmalen en bij Vucht, heb ik eenig bericht van Apus en Branchipus ontvangen (zooeven nog een voor Branchipus alleer, uit Maastricht). Zouden dat nu inderdaad de eenige vindplaatsen in ons land, althans voor Apus, zijn. 't Is niet te gelooven. Branchipus, hoor ik, moet ook nog bij Zutfen aangetroffen zijn, Apus niet. Ik zal het volgende jaar er nog eens naar informeeren.

E. HEIMANS.

EEN ZEER ZELDZAME VLINDER WEERGEVONDEN.

Epichnopteryx retiella. Newm.

É, was er hier in de buurt maar een plekje als jullie Zeeburg, klaagden onlangs een paar Rotterdamsche vrienden. En ik moet het toegeven, dit plekje is voor ons Amsterdammers een heerlijkheid. Als ik mijn verzameling na zou zien, kwam ik bepaald tot het besluit, dat wel een vijfde deel daarvandaan afkomstig is. Denkelijk zal dan ook geen enkel Amsterdamsch Natuurvriend de waarde van ons Zeeburg in twijfel trekken en het is mij geen gering genoegen, dat ik opnieuw tot de goede faam van Zeeburg kan bijdragen. Het heeft nu eens een zeer zeldzame vlinder opgeleverd en dat op een plekje waar al zoovaak gezocht is!

Den 2en Mei 1909 had ik er weer een heerlijken dag gesleten. De kempheetjes pronkten op de schorren of vlogen in groote vluchten langs den zeedijk. Ik had de mooie rupsen gevonden van den Splinterstreep (*Naenia typica*) en allerlei kevers en vliesvleugeligen en had

Wijfje van *Epichnopteryx*.

me vermeid aan de groote witte welriekende bloemplekken van 't Lepelblad (*Cochlearia*).

Op een aan weinigen bekende vindplaats had ik *Opatrum sabulosum* aangetroffen, een aardig kevertje dat er altijd even stoffig uit ziet en op zijn bijzondere wijze met schokjes door de kleibrokjes schuifelt. Hier aan deze helling kwam vroeger veelvuldig een mooi bijtje voor, *Melecta punctata*, een soort rouwbijtje, dat bij *Podalirius* parasiteert, maar de laatste jaren heb ik dit niet meer aangetroffen.

Juist keek ik naar die bijtjes uit, en zat daartoe vlak onder de dijkrand, die altijd in dezen tijd met rijkbloeiende Hondsdraf, Paarschedoovenetel enz. bedekt is en daardoor een vroolijk leven aantrekt van massa's hommels, bijen en vliegen, toen ik een aardig klein vlindertje zag neerstrijken. Hé, dacht ik, wat een typisch uiterlijk heeft dat diertje, net een *Chelonide*, een „Beertje“ en daarom ving ik het zorgvuldig.

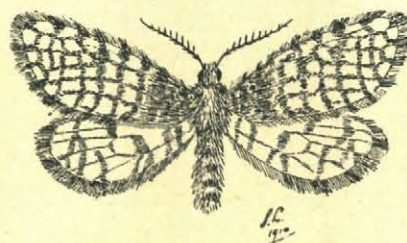
Thuis gekomen eens in mijn boeken snuffelend, kon ik niets vinden dat er op geleek en daarom ging ik met mijne vondst naar Dr. J. Th. Oudemans, die welwillend als altijd, zijn onderzoek aanving. Hij kende het diertje niet, (dat belooft dus al wat) maar vermoedde direct dat het een *Psychide* was. En dat bleek ook zoo te zijn en wel een zeer bijzondere *Psychide* die alleen uit Engeland bekend was, uit „salt marshes“, zoute moerassen en bij Breda, door den heer Heylaerts, gevonden is in 1877. Nu, zoute moerassen zijn er bij Zeeburg genoeg! „Je weet het plekje zeker nog wel ongeveer?“ vroeg Dr. O. „Zeker“. „Welnu dan gaan we er eens naar toe“.

Op een mooie Zaterdagmiddag, 't had me groote moeite gekost vrij te krijgen, fietsten we naar „het plekje“. Terwijl Dr. O. met een sleepnet aan 't werk ging en de vangst aan zijn *Psychiden*-gehalte toetste, zocht ik met 't oog de grashelling af. Nadat groote menigten bladwespen (*Dolerus* soorten) enz. de revue waren gepasseerd, hoorde ik weldra „ik heb er een!“ en spoedig daarop „ik heb er weer één!“ Numero drie ving ik op Dr. O.'s kraag. Dat waren dus vier exemplaren met het eerste van mij mede, alle mannetjes.

Aardig dambordachtig wit en zwart waren de vleugeltjes gevlekt van 't kleine diertje ± 9 m.M. groot, de sprietjes waren gekamd, het achterlijf was tener en ruig. De penneschets geeft een vrij goed beeld. Sinds 1877 schijnt het zeldzame vlindertje niet meer terug gevonden te zijn; Breda en Zeeburg blijven dus de eenige vindplaatsen in ons land.

In Engeland is het alleen gesignaleerd uit het Z.O., t.w. Essex, Kent, Sussex en Hants, dus langs de kust; verder schijnt het nergens voor te komen.

In het Tijdschrift voor Entomologie komt een afbeelding voor van het wijfje,

De Geruite Psyche.

dat, zooals alle Psychidenwijffjes, ongeveleugeld is, ja zelfs geen pooten of sprieten bezit. Deze afbeelding neem ik hierbij over. De rupsjes leven in zakjes, evenals die der andere familieleden en de rupsjes van deze soort moeten op conferven (algen, wieren) en op grassen zijn aangetroffen.

Ongetwijfeld zal het diertje na weer opnieuw gesignaleerd te zijn, bij nauwkeurig zoeken wel op meerdere plaatsen gevonden worden. Het is dus raadzaam dat alle entomologen eens opletten.

Zoute moerassen, en indien het waar is dat het diertje daaraan gebonden is, zijn er in ons land genoeg en kunnen vooral bij het gebruik van een sleepnet vlindertje of rupsje allicht worden gevonden.

Hopenlijk zal het mij nog gelukken a.s. zomer ook het rupsje te vinden en houd ik mij zeer aanbevolen voor berichten omtrent nieuwe vindplaatsen of voor event. toezending van rupsjes in hunne zakken.

Amsterdam, 4 Deymanstraat.

S. LEEFMANS.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Zeër geachte Redactie.

Bij de »gedaanteverwisseling« van Uw geacht Tijdschrift, wensch ik — als trouw lezer van dat blad van zijn geboorte af — de hoop uit te spreken, dat het in zijn nieuwen kleed moge blijven groeien en bloeien.

Ik vertrouw dat alle abonnés op *De Levende Natuur* met mij zullen instemmen, bij het brengen van een eeresalut aan de wakkere Redactie voor hare werkzaamheid, en in het bijzonder aan Mevrouw Versluys—Poelman, voor hetgeen zij op zich genomen heeft in het belang dezer zoo nuttige uitgave!

Wageningen, April 1910.

A. A. VAN PELT LECHNER.

BRANCHIPUS.

Hierbij kan ik u berichten dat ik »Branchipus« heb gevonden. Ik was bezig in een bijna uitgedroogd poeltje (bij Borgharen) te visschen voor m'n aquarium, toen ik een twintigtal van de, mij heel zonderling voorkomende, beesten zag. Een paar, welke ik mee naar huis bracht, stierven helaas gauw, maar toch herkende onze leeraar in Pl. en Dierk. ze direct als Branchipus en hij vertelde er bij dat ze hier meer voorkomen, wanneer de Maas, zooals deze winter, zeer hoog staat. Ik zal er nog eens naar uitkijken.

Maastricht.

L. KALSHOVEN.

TREURWILG MET M. KATJES.

Hierbij deel ik mede, dat eenige treurwilgen aan de Waldeck Pyrmontkade alhier, dit jaar plotseling mann., vr. en gemengde katjes, soms aan één tak, voortbrachten, wat me vooral daarom vreemd voorkwam, daar de flora's aangeven, dat in ons land alleen de vr. exempl. van *Salix babylonica* voorkomen en ik aan genoemde boomen ook nooit anders dan vr. katjes gezien heb.

's-Gravenhage.

J. SANDFORT.

VASTWORTELIGE HELMBLOEM (*Corydalis Solida*).

Wie heeft aan de bloempjes of zelfs aan de allerjongste bloemknoppen van *Corydalis Solida* wel eens kelkblaadjes gevonden? Volgens de Flora's moeten er twee „vroeg“ afvallende kelkblaadjes zijn, maar ik kan er zelfs geen begin van vinden. Wie helpt mij eens zoeken.

JAC. P. TH.